

צאו שם את אשתו של הקולגה

שוטר רחמים ברזילי

צפניא. הוא היה רושם בספרי-חשבונות את הכסף שקיבל, והיה מחתים אותנו על יד הסכום. הייתי מספיקא איזה שמונה עד 12 גבי רים ליום. אני יודעת ששתי הבחורות האחרות היו מספיקות הרבה יותר. הי' משכורת ש"אדם" הבטיח לי היתה 1500 לירות נטו לחודש. אחר-כך הסתבר לי כי הבחורות האחרות מקבלות לפי מיס' סר הקליינטים שלהן: 30 לירות על כל אחד. הבנתי ש"אדם" סידר אותי, שהן מקבלות הרבה יותר כסף, ודרשתי ממנו לקבל כמוהן. הוא הסכים, אבל אז בא (המשך בעמוד 28)

ולקח אותי לחדר אחר. הוא הסביר לי את העבודה שאני צריכה לעשות. הפגישה איתו היתה במקום שברחוב טרומפלדור בתל-אביב. אחר-כך הוא העביר אותי ל' רחוב דינגוף. אני חושבת שיש לו איזה חמישה מכונים כאלה בתל-אביב. "לפי הדברים שלו, מה שהייתי צריכה לעשות שם זה מסו' לקליינטים והרפייה. אני לא חושבת שזה כל-כך נורא. זה היצר הטבעי של הגבר. להיפך, לפעמים זה עוזר לאנשים. בעיקר שמחתי כשבאו חיילים. המחיר שהיינו לוקחות ממנו את הכסף 100 לירות. היינו לוקחות ממנו את הכסף לפני התחלת הטיפול, ונותנות אותו לי

כאיש המדור המרכזי. יודע מה השיטות של המיטרה להוציא הודאות, ואני בטוח שהם איימו על סילביה ולכן היא חתמה. "למחרת בבוקר", המשיך רחמים, "הלכתי לעבודה ופגשתי את המפקד שלי, המ' פקה פרידמן. בעיניים שלו ראיתי שהוא יודע הכל, וכי החברים שלי יודעים הכל. ידעתי שהוא רוצה שאני אתפטר, או ניר גשתי אליו ודיברתי איתו, ושנינו הסכמנו שאני אתפטר מהמיטרה.

"אני בטוח שזה גם יותר טוב בשביל סילביה, כיה, שעכשיו לא יעמידו אותה למישפט". סיפוריה של סילביה, צעירה בת 21 ילידת קובלנקה, הוא סיפור קלאסי של צעירה שהסתבכה עם החוק ועם החברה. סילביה בילתה את מרבית שנותיה ב' בירת-העמק, עפולה, יחד עם מישפחתה שבה תישעה ילדים. מגיל צעיר פירנסה סילביה את הבית.

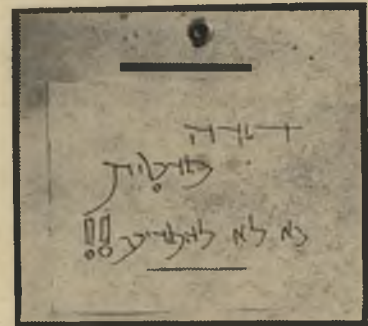
אמה מאושפות מזה עשר שנים בבית חולי-רוח ואילו משכורתו של אביה, כי פועל, אינה מספיקת כדי להאכיל תישעה פיות רעבים.

סילביה (מלכה, לשעבר) בעלת הגיורה החטובה והעיניים המחייכות בממזירות, הלבושה תמיד בצורה המבליטה היטב את חמוקיה, היתה חתיכה ידועה בשכונה שלה בעפולה. שימעה הגיע עד לחיפה, שם שירת רחמים ברזילי בחיל-הים. הוא בא לראות אותה, ניכרה, והשניים נישאו.

הם קיבלו דירת-חדר דלה בשכונת ה' תיקווה מהוריו של רחמים. הבעל הצעיר עבד אז במינון בבריכת גורדון בתל-אביב, אולם המצב הכלכלי הקשה החל

המוסד השלט בחדר-המדורגות בכיכר דינגוף בתל-אביב מכון את הלוקחות לעבר המכון שבו ניתנו שירותים אשר, לסעי נת המיטרה, היו בניגוד לחוק.

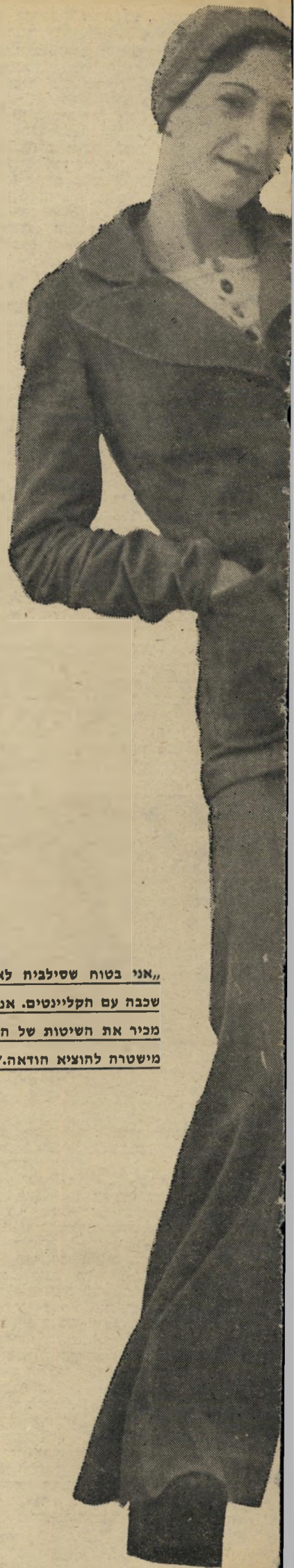

השכנים שלט על דירתו של השכן של המוסד, יהיאל ביידנקופף, שאותו הסרידו לקרן חזת של המכון, מכריז כי זוהי דירה פרטית ולא עסק ציבורי.

נוגס קשות באושרו של הזוג הצעיר. המריבות ביניהם תכפו והלכו, ושכנים בשכונת התיקווה מספרים על זעקות שהיו בוקעות תכופות מדירת-החדר של הזוג. השניים החליטו לשפר את מצבם הי' כלכלי, רחמים התגייס למיטרה והתי' קבל כחוקר במדור המרכזי, ואילו סילביה מצאה בלוח המודעות-הקטנות בעיתון מ' דעה המציעה עבודה למסז'יסטית, ואינה מצריכה ניסיון מוקדם.

הנחה לחיילי צה"ל

לכתי לכתובת יחד עם רחמים, "ה' סיפרה סילביה. "קיבל אותי המ' נהל, שהציג את עצמו כ"אדם". הוא לא נתן לרחמים להיות נוכח בשיחה שלנו,

"אני בטוח שסילביה לא שכבה עם הקליינטים. אני מכיר את השיטות של ה' מיטרה להוציא הודאה."

בניכר דינגוף

בדירה שבה פתוחים התריסים התנהל אחד העסקים המצליחים של תל-אביב. לדברי המיטרה, אפשר היה לקבל כאן עיסוי ואוננות תמורת 100 לירות, אותו טיפול, כאשר המעסה עירומה תמורת 150 לירות, ומגע מיני תמורת 200 לירות.